

המנהיג האמין וישינסקי

השבוע עלה המסך בהצגת רביזור באיחור של חצי שעה, כרגיל. אבל הפעם, רבותי, לא בגלל הסיבות הרגילות. הפעם מסיבות בטחוניות. זה היה כן. השחקן שלמה וישינסקי נקרא לפתע באותו ערב להתיעצות דחופה עם אשכול בשאלות בטחון, והוא פשוט לא הספיק להגיע לתיאטרון בזמן.

לאחר מכן הכחיש וישינסקי נמרצות, מטעמים בטחוניים מובנים, את כל העניין ואמר שזו סתם בדיחה טיפשית. אבל לעומת זאת אשכול לא הכחיש זאת, כך שברור מייד היכן מסתתרת כאן האמת.

זה היה המאורע הציבורי והמדיני של השבוע. מאורע חשוב מאד: שחקן אלמוני מתגלה לפתע כמנהיג לאומי ידוע! מראשי המערך! מגן הדימוקראטיה!

נכון, אין להכחיש, היו שמועות. היו חשדות. ובעיקר היו גיושנים סביב השאלה החשובה מדוע שחקנית מפורסמת כמו אילנה עדן מוכנה להיות חברתו הקרובה של שחקן אלמוני צעיר שאומר "היי" עלו הרבה ונעלם. מוכרח להיות יש דברים בגו. אמרו מקורביו. מוכרח להיות לו משהו מיוחד, אמרו מקורביו. הבריות התחילו לשאול עצמם כל יום, בקומם משנתם, מה מסתתר מאחורי וישינסקי? מהו וישינסקי האמיתי? הוא הרי לא יכול להיות סתם איזה וישינסקי, לא עם שם כזה. שום בן-אדם אינו יכול להיות סתם איזה וישינסקי, עם שם כמו וישינסקי.

ואו, למעשה, החלו הרינונים הראשונים ברחוב התיאטרון העברי.

פתאום התחילו ללחוש שבעצם הוא איש חשוב מאד, הרבה יותר ממה שהוא נראה, הרבה יותר פיקח וערמומי, ושאלנה יודעת מזה, אבל הוא השביע אותה לשמור זאת עד בוא המועד.

אבל איך אפשר לשמור סוד במדינה הזאת? אי-אפשר. למחרת ההצגה התנוסס שמו של וישינסקי בין מאתיים האישים, מנהיגים אנשי-ציבור שהיו חתומים ברשימת את"א, ושקראו לאזרחי ישראל הנבונים לתמוך באשכול ובדימוקראטיה.

"הדימוקראטיה הישראלית חייבת להפגין את יכולתה לחולל מעבר רצוף מתקופת מנהיגות אחת לבאה אחריה! היסוד המוצק של חיים דימוקראטיים הוא חופש-הוויכוח והכרעת הרוב!" כך הכריז המנהיג וישינסקי, יחד עם רבי-אלוף לסקוב, רבי-אלוף מקלף ו-197 אישים.

נתגלה הסוד הגדול: וישינסקי הוא אמנם שחקן לא קטן, אך לעומת זאת הוא מנהיג גדול מאד. דגול.

עיתונאים ניסו לקבל ראיון אישי מהמנהיג. "אפשר לדבר עם מר וישינסקי?" צילצלו בלי הרף לביתו.

"הוא איננו!" היתה עונה האמא שלו זקעס. "מה אתם רוצים מוישינסקי?" היתה זועקת ביאוש לתוך אותה שופרת ידיתה של אמו, השחקנית אילנה עדן. וישינסקי נעלם.

ניסו לקבל את הראיון החשוב ביותר של השנה דרך הצינורות המקובלים. אבל הצינורות המקובלים צחקו ברוע לב: "הוא אינו מוכן לר-אות עיתונאים בימים אלה."

אבל איך הוא נראה בכלל? שאל בייאוש מר העתונאי מרדכי ארציאלי מהארץ. "אף פעם לא ראיתי אותו! אולי תמסרו לנו כמה פרטים חיצוניים, כדי שנוכל לזהות אותו, אם יהיה לנו

מזל, ברחוב."

"הוא נראה כמו אורי זוהר, שמנמן, בלונדי, בן 22 ושואל את כולם אם הוא יפה." מסר לאחר הפצרות יאנוקה, ממנהלי התיאטרון שלו. הוא הוסיף באיום: "אבל שיהיה ברור, זה לא יצא ממני."

העתונות שטטה לרחוב ההומה, לחפש את מנ-היג הדור, מציל החופש, וישינסקי. תרנו בריכוז ובלהט, כי כל אחד מאתנו ידע שאם הוא חוזר בלי ראיון, הוא מוטרי. ואז עבר פתאום ברחוב איש שמנמן בלונדי, בן 22.

העתונאים עצרו את זהיר קדימה לקראתו: "מר העזו לצעוד צעד אחד זהיר קדימה לקראתו: מר וישינסקי, I PRESUME!"

"אני אורי זוהר!" ענה בחור בשם אורי זוהר, "אני יפה?"

"אין זוהר!" חזרה העיתונות נכלמת למערכת. "מה זאת אומרת, אין חומר?!" השתוללה

המערכת. "להפעיל את כל הקשרים! לנצל את כל מקורות האינפורמציה! לברר כל פרט קטן בחייו! איך אפשר בכלל לחשוב להוציא עיתון בלי ראיון עם וישינסקי, האיש שכל הארץ מדברת עליו?"

העיתונות יצאה בריצה לרחוב. "תסלח לי, שאלתי איש אחד, אולי אתה מכיר את וישינסקי?"

וישינסקי

"אני לא מכיר, ואני גם לא רוצה להכיר!" ענה האיש בגסות.

רצתי לאמרגן הידוע מרקו תורג'מן. "מארקו, מארקו, התחננתי, אולי אתה מכיר את וישינסקי?"

חיוך-הנאה השתפך על פניו הנבונים. "אם אני מכיר! הלא הוא תקוותנו היחידה! הוא האלטרנטיבה! אם לא הוא — אנחנו אבודים!" "טופול, טופול, אולי אתה מכיר את וישינסקי? כרעתי ברך לפני טופול."

חיוך זדוני השתפך על פניו היפים. "אם אני מכיר! ועוד איך מכיר! אבל אני מתבייש! אני נגד וישינסקי ונגד אשכול. אני מאמין שדרכם אינה דרך. אני מאמין שכמו מנהיגים אחרים שמכירים במאוחר בטעותם, יכיר גם וישינסקי בטעותו."

בכסית ישב נחום שליט, השחקן המפורסם, והעלה זיכרונות: "כן, כן, אני זוכר עוד את וישינסקי כשהוא לא היה מנהיג. היינו חברים טובים, שיחקנו יחד בבנות."

"אני זוכר, אמר שחקן דני, 'שהיינו קטנים ואכלנו בנות. הוא תמיד אכל בנות עם הקליפה. פעם שאלנו אותו, תגידי וישינסקי, למה אתה לא מקלף? הוא ענה: בשביל מה, אני יודע מה בפנים! הוא תמיד היה מצחיק כזה! לכן לא הופתעתי כשנודע לי על שהוא מייצג את המערך."

הייתה שם בחורה, והיא סיפרה בהתרגשות: "אם אני פעם אצביע, זה יהיה בעד וישינסקי! יש לו אופי. משמיצים אותו שהוא מעריך את אורי זוהר, מחקה אותו ושבגללו הוא הצטרף למערך. ההפך הוא הנכון, אם מדברים על חיקויים, אז אורי זוהר מחקה אותו. אני במקרה יודעת שאורי זוהר הצטרף למערך מפני שנודע לו ממקור סמוי שהמנהיג הוא וישינסקי." "המנהיג וישינסקי הוא קרבן הנסיבות!" זאת אמר עמיקם גורביץ, שהלך כמו רוח-אלוהים, פתאום עבר בחור בלונדי, שמנמן, בן 22.

זה היה המנהיג. הוא סירב לתת ראיון. "אני לא נותן אינטר-ביואים לעיתונאים!" הוא התעקש, "פשוט אין לי מה להגיד. חוץ מזה אני חושב שדיעות פולי-טיות הן עניין השאי."

"מר וישינסקי, התפרצתי, זה היה עניין חשאי. אתה חתמת בגלוי, ואתה שייך היום לציבור. אתה מנהיג! וההמונים רוצים לשמוע את דבריך!"

הוא שוכנע. "טוב, מה אתם רוצים?" "שתשכנע אותנו מדוע אתה מבקש מאורחי ישראל שיתמכו באשכול." "מי אומר שאני מבקש? אני נגד אשכול. אני הרבה יותר קיצוני שמאלני." "זה נכון, התערב המשורר דויד אבידן, 'הוא היה תמיד קיצוני שמאלני בכדורגל.' "אז מדוע, מר וישינסקי, חתמת בעד אשכול? הציבור מבקש לדעת! האם זה רק בגלל אורי זוהר?"

"שטויות, זה משפחתי. אבי ואמי מצביעים בעד המערך."

"מה דעתך על חוק לשון הרע?" "זה רע, ענה המנהיג, ועיניו מלאו עצב. "מה דעתך על המימשל הצבאי?" "גם כן רע."

"ובכן, מדוע אתה בעד אשכול, הלא הוא בעד חוק לשון הרע?"

"כי גם הוא נוכח השבוע שהחוק הוא רע." "ממתי אתה ירדו של אשכול?" "קשה לאמר שאנחנו ממש ידידים, ענה המנהיג, בענווה האופיינית לו. "האם אתה מתכוון לרוץ לבחירות?" "פוליטיקה לא מעניינת אותי. אני נגד כל מפלגה."

"אתה בעד המערך, לא?" "לגמרי לא. אבל אם אתם לוחצים עלי, אני בעד יגאל אלון. גם אבי. אבל בעיקר אני בעד מ"מ."

"אבל זה לא מערך, הערנו בעדינות. תסמכו עלי שזה יהיה אחרי הבחירות." ענה וישינסקי בביטחון. "כמו שאני מכיר את אשכול, הוא יצרף את מ"מ למערך. וחוץ מזה בכלל לא רציתי לחתום. התתימו אותי."

"הא-הא-הא." צחקנו בעליונות מהבדיחה. יש לנו מנהיגים שנונים, יש לציין. "מה אתם שחוקים? הוא נעלב, אני מתכוון באמת. אני נגד אשכול. אני שחקן."

"מר וישינסקי, כולנו יודעים שאתה מנהיג. האם אתה מתכוונן להמשיך בקאריירה הפוליטית שלך, או לפרוש?"

"יש למישהו לתת לי לירה?" הוא שאל את ההמונים שהצטופפו סביבנו, ליד הקפה. הבנו את הרמז. לחצנו את ידו השזופה ואיי-חלנו לו הצלחה.

"אגב, הוא ביקש ממני, אל תשני מילה אחת ממה שאמרתי. אחרת עוד אראה מטומטם, וזה ימוטט את כל המערך."